

5.
Se'n jag dig fick se,
tusen tankar jag
har båd' natt och dag:
tusen äro de
och blott en ändå,
att dig äga få.

6.
Du må gämma dig
bakom dældens sten,
eller med din Ren,
fly till skogs för mig:
undan, undan skall
både sten och tall.

7.
Spring, min snälla Ren!
öfwer berg och fält.
Wid min flickas tält
får du krassa se'n.
Ymnig möga der
under drifwan är.

Visor och Historier, sålles i hela och halfwa böcker
samt styckwis uti Huset N:o 5 på Skomakargatan,
en trappa upp. Grönt Skjutskåp wid porten.

Stockholm, Elmén och Granberg, 1819.

GS 308

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Näckens Polka.

Diupt i hafwet på demantehällen
Necken hwilar i grönan sal.
Mattens tårnor spänna mörka pållen
öfwer skog, öfwer berg och dal.
Qwällen härlig står i swartan högtids skrud
När och fjerran ej en susning, intet ljud
Stör det lugn öfwer nejden rår,
När hafwets Kung ur gyllne borgen går.

2.
Agers döttrar honom sakteliga
Sunga fram på den klara sjö.
Harpan ljud de gå så sorgeliga,
Söka fjerran en väg att dö.
Fast hans öga står åt dunkla himmelen,
Ingen stjerna bådär Mattens Drottningän;
Freja smyckar sitt gyllne hår,
Och Necken så sin sorg på Harpan slår:

3.
O hwar dwäljs du, klaraste bland stjernor!
I den blånande Skymnings stund?
Du, som fordom, en af jordens Tårnor,
Var min brud uti hafwets grund,
Och, när hjertat brann wid mina ömma slag,
Smög så skön och blyg de tjusande behag
Mot min barm i den swala flod,
Och gyllne harpan stum på wägen stod."
N:o 9.

4.
"Men dig Oden båd högt öfwer jorden
Ewigt stråla från Gimles famn.
Med sin harpa Sångarn enslig worden,
Qwar blott äger Din bild, ditt namn.
Men en dag när Midgårdsormen reser sig,
Gudar wäpnas, allt förleßas — då hos dig
Skall jag åter på wägor blå
För nya werldar gyllne harpan slå."

5.
Så den sorgsne, men wid Himlaranden
Freja huldt genom Matten ler.
Ewigt på den guldbeströdda stranden
Sina tårar hon glänsa ser.
Och sin Wän på hafwet hålsar hon så mild,
Wägen speglar darrande den huldans bild.
Necken höres på böljer blå
Så gladelig sin gyllne harpa slå.

6.
Mattens Tårnor, klara Stjernor alla
Gå till dans i den stilla qvällen,
När de klara Silfwertoner skalla
Öfwer stranden från håll till håll.
Men när blodig bagens Drott i östern står,
Blekande och rådd den blida stjernan går,
Sorgligt afsked hon blickar ner,
Och gyllne harpan klingar icke mer.

— . —

Lapp-Wisa.

1.

Spring min snälla Ren!
Öfwer berg och fält.
Wid min flickas tält
Får du kraffa se'n.
Nunnig moßa der
under drifwan är.

2.

Dagen är så kort,
wägen är så lång!
Spring du wid min sång.
Råt oss skynda bort,
Här är ingen ro,
här blott ulfwar bo.

3.

Se, der flög en örn:
Såll den wingar här!
Se, hur molnet far:
satt jag i dess hörn,
såg jag re'n kanske
dig der borta le:

4.

Dig! som hjertat här
fångade i hast:
jå en wildren fast
wid en tam man snär.
O! du drar mig mer
än en förß dit ner.